

EGLUTÉ

1976 SPALIS





1976 SPALIS

TURINYS

- 3 SPALIS, D. Lipčiūtė
- 4 KAI UŽAUGSIU, D. Sadūnaitė
- 10 MARGOS PAUKŠTĖS, R. Jotivngytė
- 11 RUDENS PASIUNTINIAI, A. Kepalas
- 17 JUOKAI
- 18 TRAUKINIO VAIDUOKLIS, M. Pringle
- 23 BAISIOJI NAKTIS, A. Gedrimaitė
- 24 ŽVIRBLELIS MIKUTIS, M. Palubinskiatė
- 24 VĖŽLYS, L. Maleiška
- 25 GERIAUSIA DOVANA, V. Balsevičiūtė
- 26 CLEVELANDO JAUNUČIAI
- 28 PIETU AMERIKOJE
- 29 PAVEIKSLU PARODA
- 30 AŠ, L. Trinkūnienė
- 31 GYVULIŲ MISLĖS
- 32 ATSPĖK KAS!

eglutė

PIEŠINIAI

- D. Gelažiūtė-Kizlauskienė — viršelis, vinjetė psl. 2
ir 11, 12, 14, 15, 16
- J. Paukštienė — 3, 30
- A. Sutkuvienė — 4, 5, 7, 8, 9, 10
Gelažiuvienė — 19, 21, 22
- R. Karosaitė — 32

Gautąją medžiagą “Eglutės” redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo “Eglutėje” tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išėivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — “The Little Fir” is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.



SPALIS

Danutė Lipčiūtė

Šėlsta vėjas, šoka žemė,
Lapų kamuolius ridena.
Aitvarai padangėj skrieja —
Pasigauti rengias vėją...

Bet užkliudė debesėli,
Plyšo sniego patalėliai!
Ledo žvaigždės, sniego pūkas
Aitvarui ant nosies tūpė.

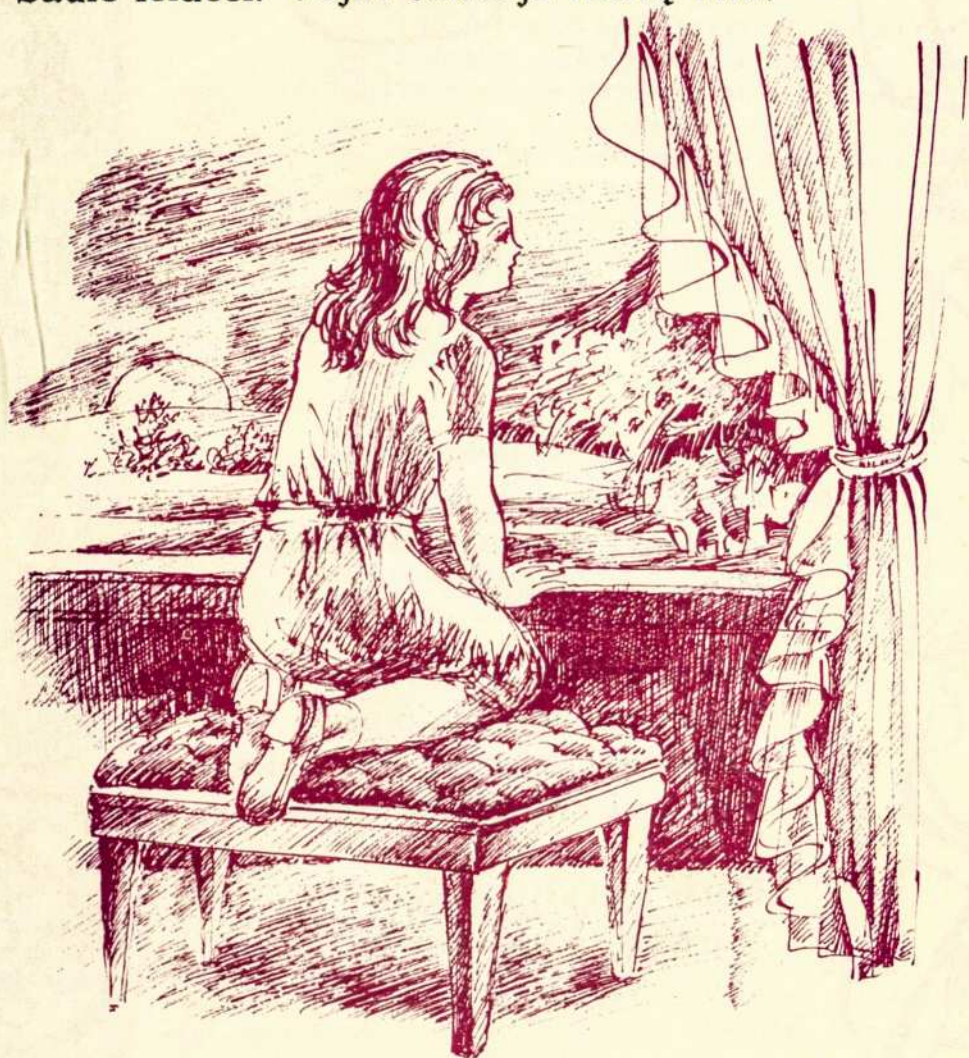
Nosis aitvarui nušalo —
Vargšas! Vėjo nepagavo...

KAI UŽAUGSIU...

Danguolė Sadūnaitė

Buvo vakaras. Salmė galvojo, atsisėdusi prie lango.
— Tiek daug dalykų sutelpa į vieną dieną, — mąstė Salmė.

Saulė leidosi. Vėjas skubėjo namų link.



— Kur vėjo namai? — vėl pagalvojo Salmė. Tada ji prisiminė rytą. Tuo metu vėjas smarkiai pūtė, o jos brolis Darius smarkiai prausėsi. Nusiprausęs, jis pakuždėjo Salmei į ausį:

— Žinai, aš būsiu gydytojas, kai užaugsiau!

— Daktaras? — išplėtė akis Salmė ir daugiau nieko nebesakė. Ji persimetė rankšluostį per petį ir įėjo į prausyklą. Kai pravėrė duris išeiti, Darius jau laukė su mediniu šaukštu.

— Gulk ant kilimo, aš patikrinsiu tavo sveikatą, — liepė Darius. — Sakyk a-a-a-a. Kvėpuok giliai.

— Ar sveika? — paklausė Salmė ir atsisėdo.

— Neblogai, neblogai, — pasakė Daktaras Darius ir pabaksnojo į Salmės nugarą. — Atsižvelgiant į jūsų amžių, ponija, sakyčiau, kad viskas labai gerai. . .

Tada Salmė juokėsi. Bet dabar, prisiminus, kad Darius bus daktaras, ji nesijuokė.

— O kas aš būsiu? — klausė savęs Salmė. Taip begalvodama, ji visai užmiršo prižiūrėti Gajutę, kaip mama buvo prašiusi. Žiūri Salmė pro langą ir mato, kaip Gajutė dėlioja gėles ant žolės. Visos mamos pasodintos gėlės išrautos!



— Ką tu padarei, Gajute? — sušuko Salmė, išbėgusi laukan. — Ką mama sakys, kai pamatys, kad gėlių nėra?

— Bet Salme, šitos gėlytės pavargo bestovėdamos. Tai aš jas paguldžiau, kad pailsėtų. Mamytė vis sako, kad visą dieną ant kojų negerai. . .

Kai mama grįžo iš krautuvės ir pastatė automobilį garaže, Salmė pasakė jai apie gėles. Nors mama nebarė Gajutės per daug, bet Salmė suprato, kad ji nepatenkinta.

Po pietų, kai Darius ir Salmė atsisėdo ruošti pamokas, mama išsivedė Gajutę į parką.

— Žinai, Dariau, sunku mažus vaikus auginti, — pasakė Salmė.

— M-m-m, — atsakė Darius, nepakeldamas akių nuo knygos ir vis kramtydamas savo pieštuką. Salmė žiūrėjo pro langą ir galvojo, kaip dabar parke gražu. Gal būtų gera, būti maža, kaip Gajutė. . .

— Galėčiau pasisupti su vaikais ir nereikėtų pamokų ruošti. . . , — galvojo Salmė.

Parke tikrai buvo labai gražu. Balti, plunksniniai debesys plaukė danguje. Žydėjo gėlės. Vaikai šūkavo žaisdami.

— Bėk pasisupti, Gajute. Matai, ten kelios mergytės žaidžia, — paragino mama. Ji atsisėdo ant suoliuko ir atsivertė knygą.

Gajutė nuėjo prie supynių. Ji praėjo pro suktą metalinę lentą, kuria vaikai čiuožė žemyn. Vienas berniukas, visas sušilęs, lipo kopėčiomis į viršų ir vis kartojo pats sau: "Super-duper, super-duper". Bet Gajutė čiuožti nenorėjo, geriau suptis.



Mama dar nebuvo nė vieno skyriaus perskaičius savo knygoje, kai pamatė Gajutę pas ją atbėgančią.

— Kas atsitiko? Kodėl nepažaidei ilgiau su tomis mergytėmis? Jos kaip tik tavo amžiaus. . . Galėjai susidraugauti.

— Ne visai, mamyte, — rimtai atsakė Gajutė. — Mat, aš esu lietuvė, o jos lietuviškai nekalba. . .

Vakare, kai visi susėdo už stalo vakarienės valgyti, Salmė sugalvojo pasakyti didelę naujieną.

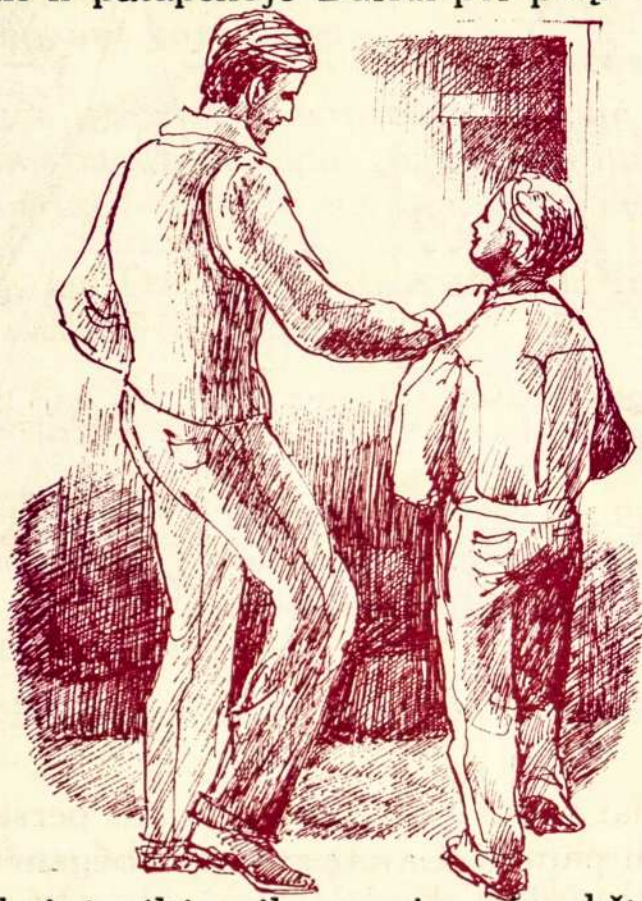
— Tėveli, ar žinai, kad Darius bus daktaras?

— Ką? — išplėtė akis Darius. — Ką tu sakai?

— Man atrodo, kad tėvelis turėtų žinoti, Dariau, — pasiaiškino paslaptį išdavusi Salmė.

— Bet aš jau pakeičiau nuomonę. Aš būsiu. . . būsiu lietuvis dainininkas! — skėstelėjo rankomis Darius, kaip dainininkas ant scenos.

— Prisimenu, kaip norėjau būti gaisrininkas, — šyp-
telėjo tėvelis ir patapšnojo Dariui per petį.



Mama baigė pilti vaikams pieną į aukštas stiklines. Ji prašė Salmės, kad paduotų tėveliui puoduką juodos kavos su citrina.

— O man Gajutė vakar pasakojo, kad bus gailestinga sesuo, — pasakė mama.

— Ne, ne, — skubėjo pasakyti Gajutė, vos neapversdama savo pieno. — Ir aš pakeičiau nuomonę, kaip Darius. Aš būsiu, aš būsiu. . . vaikų darželio mokytoja. . .

— Ir visus vaikučius po pietų suguldysi pailsėti, — pasakė Salmė. Prisiminus Gajutės nuotykį su gėlėmis, pridėjo — Kad nepavargtų, visą dieną bestovėdami!

— Mamytė, ar vaikučius tikrai po pietų guldo? — susirūpino Gajutė. Mama ją buvo pradėjusi darželiui ruošti. Pasakojo, kaip ten bus smagu. . .

Dabar, žiūrėdama, kaip kiemas darosi vis tamsesnis ir tamsesnis, Salmė prisiminė, kad dar nesugalvojo, kas ji bus. Tėvelis pamažu apžiūrinėjo daržą, ar kiškiai kopūstų nenugraužė. Mama laistė gėles, kurių Gajutė nespėjo nuskinti.

— Turėsiu kuo nors tapti, kai užaugsiu, — galvojo Salmė. — Visi ką nors dirba. . .

Salmė nubėgo prie knygų lentynos ir išsitraukė žodyną. Pirštuku įbedė į žodį "archeologas".



"Senovės kultūros liekanų tyrinėtojas," perskaitė Salmė.

— Aš būsiu archeologė! — apsidžiaugė ji. — Liekanas tyrinėsiu, ot!

Salmė nubėgo pas mamą liekanų prašyti, kad rytoj jau galėtų tyrinėjimus pradėti. Bet mama į lovą ragino.

— Užteks šiai dienai. Va, jau žvaigždelės viena po kitos į savo vietas išoka. Laikas ir vaikams į lovas šokti.

MARGOS PAUKŠTĖS

Ritonė Jotvingytė

Ten, kur saulės veidas
Rausta debesėlius,
Gaudžia, ošia žalios girios,
Gaudžia viršūnėlės.



O už tų viršūnių,
O už tų žaliųjų,
Sklando, lando margos paukštės
Iš dausų melsvųjų.



Vai tai ir paklausiau
Margąją paukštelę:
Kurlink pustė šianakt vėjai,
Kurlink šią naktelę?

Sakė ir atsakė,
O ir atuldėjo,
Kad paraudo debesėliai
Nuo šiaurinio vėjo.

RUDENS PASIUNTINIAI

A. Kepalas

Sekant "Vasara iškeliauja", paruošė E. J.

..Buvo metas, kai vasaros laikas beveik praėjo. Jos grožis sumenko, nors, tai šen, tai ten užsilikusi gėlytė, ieškodama saulės, vis dar kėlė savo žiedą.

Baigėsi vasara, baigėsi ir diena. Atėjo vakaras, ir miškas ėmė šlamėti kitaip nei visuomet. Liūdniau ošė medžiai, liūdniau čežėjo rausvais ir gelsvais dažais pasipuošę medžių lapai.

Slėniuose, pievose ir laukuose kilo migla, kuri barstė didelius ir šaltus lašus visur: ant medžių, žolės ir žemės. Nelenkė nė gėlių.

— Kas gi dabar čia man neduoda ramybės! — geltoną kepuraitę slėpdamas, barėsi pienės žiedas.



— Pila ir pila. Vis tais savo šaltais lašais, — net prisi-
merkus skundėsi pakele's griovio grožybė.

— Ko draskais? Lyg nežinai, kad visa tai daro Migla,
— šaukė kitos, dar šiaip taip besilaikančios, gėlės.

— Migla yra tikra beširdė, — tyliai suskambėjo dai-
lūs, tarytum maži varpeliai, pievų žvangučiai.

— A, jau liaukitės! Nei taip jau bloga, nei ką, — mė-
lynas akis rasose plaudama, kalbėjo švelni neužmirštuolė.

— Nusiraminkite! Nesibarkite! Ko šiaušiatės? — atsi-
liepė Migla. — Manęs nebijokite. Aš tikrai nesu tokia
bloga, kaip jūs manote...



— Negera esi, ne, — virpėjo sušalusi rugiagėlė. Man
kiekvieną vakarą pripili tiek lašų, kad nė galvos nulaikyti
negaliu. Negera tu, ne!

— Na, jau, na! Jeigu aš negera, tai pažiūrėsiu, kaip jums patiks Ruduo, — plačiu baru slinkdama, kalbėjo Migla.

— Ruduo? — lyg ir krūptelėjo gėlės. Bet, vos tik migla nustojo rasoti, jos ir vėl pasišiaušė: — Didelio čia daikto! Sakai ateis ruduo. Tegul ateina!

— Ir ateis! Ir ateis! O, kai ateis, paleis šalnas, kurios jums visoms padarys galą. Pamatysite. . .

Gėlės nusigando.

— Giriesi, kad esi gera. Jei taip, tai pasakyk, ką daryti? Aš noriu dar gyventi. Aš dar tik vakar praskleidžiau žiedą! — šaukė rugiagėlė.

— Ir aš nenoriu mirti, — pravirko visų laukų aguonėlės. — Bet tu, Migla, esi pikta. Tu mums pavydi ir dėl to nepasakai mums nieko gero. Per tave nematau nė kas aplink mane darosi, — raudodama kalbėjo aguonėlė.

Migla tylėjo, bet ant aguonos galvos užpylė visą saują rasos.

— Tikra nenuorama! Tai ne Ruduo, tai tu nori, kad aš kuogreičiausiai nušalčiau, — supyko aguona.

Gėlės sugalvojo, kad joms reikia pasitarti. O kai pasitarė — suprato, kad jos nieko neišmano. Paklausė nerūšiai Miglą:

— Tai kas gi čia dabar darosi?

Migla paaikškino:

— Kai Vasara išeis, jos vieton ateis Ruduo. Tuomet pagels ir nukris visi medžių lapai.

— Tegul gelsta! Tegul krinta! — šaukė gėlės: — Mes juk ne medžių lapai!

— Tiesa. Jūs esate gėlės, bet kai nukris medžių lapai, numirsite ir jūs. Klausėte, norėjote žinoti, tai. . . štai!

— Nustok tu pasakoti savo baisias pasakas, — sujudo šiušėti dagys: — Ta migla tai tikra negestis. . . Nenusiminkime, — sakė dagys gėlėms: — Nenusiminkime, o susitarkime ir eikime pas Vasarą. Pasakykime, kad ją mylime ir prašykime, kad neišeitų.

Gėlės keliavo ilgai, kol Vasaros žaliuosius rūmus surado. Pamatė ir Vasarą, kuri sėdėjo nepaprastai gražiai išpuoštame soste ir šypsojos. Gėlės nusilenkė:

— Ko norite? — paklausė jų Vasara.



— Norime gyventi. Mes norime, kad tu mūsų nepaliktum, kad pas mus būtum. Mus mylėtum taip, kaip mes mylime tave. — Vos tik gėlės pasisakė, ko atėjo, į Vasaros pilį, kaip viesulas, įlėkė Rudens pasiuntinys ir tarė:

— Atėjau, Vasara, tau pasakyti, kad tavo laikas pasibaigė ir, kad savo sostą užleisti Rudeniui privalai tuoj pat. Gėlės nusigando.

— Taip staiga? Taip greit? — nusiminė ir Vasara.

— Taip. Laikas tau išeiti, — Rudens pasiuntinys buvo negailestingas ir išdidus.

— Bet man gaila gėlių, — bandė aiškinti Vasara.

— Gėlių neskriaus nė Ruduo. Jis leis joms dar šiek tiek pagyventi, — pasakė Rudens tarnas ir pamojo.

Bematant atsirado daugiau Rudens tarnų, kurie skubėjo puošti sostą savo valdovui.



Kitą dieną, kai saulė užtekėjo skaisti ir šilta, gėlės apsidžiaugė. Jos manė, kad Vasara pertarė Rudenį ir, kad dar pasiliks.

— Šilta, gražu, — sykiu su jėjais suposi linksmos visų laukų aguonėlės.

— Gervės skrenda! — staiga sušuko rugiagėlė.

— Ir žąsys! — rėkte rėkė pienės.

— Tai Vasara vistiek išeina, — paskutinį sykį pievose sužvangėjo žvangučiai.

— Vai, noriu miego, — merkdama akis, pasiskundė neužmirštuolė.

Į miškus, laukus ir pievas ėmė lankytis šalnės.

— Migla tiesą sakė. Šalnės baisesnės už rasas. Dabar mes mirsime, — nuleidęs galvą tarė ir paskutinis dagio žiedas.

Taip išėjo Vasara, o paskui ją, į pietų pusę paukščius besivydami, nudulkėjo ir paskutiniai šilto vėjo gūšiai.





Juokas Joną taip kuteno, —
Jis kikeno ir kikeno.
Koks juokingas tu esi —
Juokiamės ir mes visi!

Romas: Ar žinai, kaip padaro sietą?

Tomas: Visai lengva. Paimi krūvą keturkampių skylių ir apipini jas viela.

*

Gediminas: Sapnavau baisų geležinį vilką, kuris staugė lyg tūkstantis vilkų.

Ką tai reiškia?

Krivių Krivaitis: Reiškia, šviesiausias kunigaikšti, kad prieš gulant geriau nevalgyti rūgščių agurkų.

*

Vaikas: Tėveli, ar tu kada buvai toks mažas, kaip aš?

Tėvas: Buvau, vaikeli.

Vaikas: Manau, kad labai juokingai atrodei — toks mažas, bet su barzda ir akiniais. . .

*

Berniukas: Tėtė mane siuntė virvės pirkti.

Pardavėjas: O kiek jos nori?

Berniukas: Kad užtektų nuo tvoros iki ožkos.

*

Julytė: Kiek bus aštuonių pusė?

Alytė: Keturi?

Julytė: Visai ne. 8 viršutinė pusė yra 0. Jei nuimsi pusę iš šono, liks 3.

*

Mama: Vytai, kelkis, laikas į mokyklą. Paukščiukai jau seniai nubudę.

Vytas: Jei man reiktų miegoti lizde ant visokių šakelių ir aš anksti atsi-
kelčiau. . .

*

Rima: Ar matei kada karvę pučiančią savo ragą?

Ina: O ar matei arklį metantį savo pasagas į taikinį?

*

Kaimietis: Šis arklys labai gražiai elgiasi, ar ne?

Miestietis: O, taip. Kai tik prijoju tvorą, jis visad duoda man pirmenybę
atsirasti kitoj pusėj.

TRAUKINIO VAIDUOKLIS

Murray T. Prirglė

Vertė — D.S., spaudai paruošė — E.J.



Buvo tamsi ir labai nejauki naktis. Per vis tirštėjantį rūką skubėjo traukinys.

— Tokią naktį galima ir vaiduoklių tikėtis, — galvojo ne vienas greitojo traukinio keleivis.

Apie vidurnaktį rūkas sutirštėjo dar labiau. Migla, lyg juodo aksomo skara, traukinį apsupo iš visų pusių. Nors garvežys švietė stipriausiomis šviesomis, matymas vistiek buvo labai blogas.

— Nepatinka man ši migla, — rūpinosi traukinio vairuotojas ir sumažino greitį.

Traukinys, apie kurį čia kalbame, svarbus buvo tuo, kad jame be poros šimtų keleivių, į Londoną vyko ir Anglijos karalienė Viktorija.

— Kad tik laiku... Kad tik laimingai... — į tamsą žiūrėdamas, galvojo traukinio vairuotojas.

Staiga jis krūptelėjo. Prieš traukinį, į juodą siaustę susisupęs, stovėjo žmogus...



— Vaiduoklis! — pagalvojo vairuotojas ir paspaudė stabdį.

Šnypšdamas garu ir cypdamas ratais, traukinys sustojo. Pirmieji, rankinius žibintuvus virš galvų laikydami, išlipo traukinio palydovai. Garsiai kalbėdami, iš traukinio ėmė lipti ir keleiviai.

Visi stebėjosi, kodėl taip staigiai sustojo traukinys. Sužinoję priežastį, skubėjo prie traukinio vairuotojo, nes, nors ir labai baugu, bet vaiduoklį pamatyti norėjo kiekvienas.

— Kas jis? Kaip atrodo? Ar baisus? — nakties migloje aprasojusiais veidais, vieni kitų klausinėjo keleiviai.

— Kur jis? Kodėl ir kaip privertė sustoti tokį svarbų traukinį? — galvas pro traukinio lankus iškišę, norėjo viską žinoti ir tie, kurie išlipti bijojo.



Iš traukinio išlipo ir vyriausias karalienės Viktorijos palydovas.

— Kas įvyko? Jeigu nieko blogo nėra, tai ko stovime? Tai nerimta! Prašau judėti! Jau ir taip gerokai vėluojame. Karališkoje pilyje nerimaus...

Tos pastabos traukinio vairuotojui buvo labai nemalonios, bet prieš traukinį stovintis ir mojuojantis žmogus - vaiduoklis nesitraukė.

Traukinio vairuotojas ir karalienės Viktorijos vyriausias palydovas dar ir dar kartą apėjo traukinį. Jokio vaiduoklio nebuvo matyti.

— Pavojaus, atrodo, nėra, — pasakė palydovas.
— Tikrai. Nieko blogo nesimato. Galima bus ir pajudėti. Dar tik patikrinsiu, ar nieko nėra prieš garvežį, — garsiai galvojo ir traukinio vairuotojas.

Vos kelis žingsnius paėjęs, jis krūptelėjo. Vairuotojas pamatė, kad ten, kur turėjo būti tiltas, nebuvo nieko. Upėje, garvežio šviesomis apšviesti, tilto likučiai atrodė baisiai.



— Jeigu ne vaiduoklis, traukinys būtų nugarmėjęs tiesiai į upę, — karalienės palydovui ir keleiviams aiškino traukinio vairuotojas.

Kol tiltą pataisė, teko laukti gana ilgai, bet dėl to niekas nepyko. Keleiviai džiaugėsi, kad neįvyko nelaimė, o traukinį sustabdžiusio vaiduoklio paslaptis paaiškėjo tik tuomet, kai traukinys pasiekė Londoną.

Buvo taip: traukinio vairuotojas, jau eidamas namo, pažvelgė į garvežio prožektorius. Jis pamatė, kad už vieno prožektoriaus lanko, gulėjo didelė negyva kandis. Vairuotojas išėmė ir, sparnus išplėtęs, prilipdė prie garvežio šviesų stiklo. Tuomet įlipo į garvežį ir uždegė šviesas.

— Aaa... — sušuko traukinio vairuotojas. — Aš taip ir maniau! Prožektoriaus šviesų juostoje, traukinio vairuotojas pamatė tą patį vaiduoklį. Tik dabar jis ten stovėjo ramus.

— Niekas kitas, tik ši kandis išgelbėjo traukinį, keleivių ir karalienės gyvybę, — eidamas namo, galvojo vairuotojas.

Daug vėliau, kai karalienė Viktorija sužinojo priežastį, dėl kurios anuomet sustojo greitasis traukinys, nusisypsojo ir tarė:

— Ne, tai nebuvo tik netikėtas įvykis. Ta kandis į prožektoriaus šviesą įskrido dėl to, kad to panorėjo Danguis.





BAISIOJI NAKTIS

Aldona Gedrimatiė, 12 m.

Hamilton, Ont. Canada

Gulėjau lovoje sustingusi iš baimės. Mama su tėveliu buvo išvažiavę į kaimynų vestuves, o brolis išėjęs pas draugą. Likau viena namuose. Buvo vienuolikta valanda vakaro, ir aš drebėjau po antklode tuščiame name.

Pirmiausia man pasirodė vaiduoklis kieme. Jis buvo baltas ir šokinėjo tarp medžių. Net šiurpuliai man per nugarą nuėjo! Labai nesmagu būti viena namuose... Staiga ant sienos pamačiau raganos šešėlį. Garsiai surikau, o mano balsas nuaidėjo per tuščius kambarius.

— Kad tik mama su tėčiu greičiau grįžtų, — pagalvojau. Akys ėmė merktis, bet užsispyrusiai variau miegą šalin. Juk nežinau, kas galėtų atsitikti užsnūdus...

Staiga išgirdau, kad durys sugirgždėjo apačioj. Tikriausiai plėšikas veržiasi per šonines duris! Labai norėjau sužinoti, kas ten dedasi, bet visokios baisios mintys lindo į galvą. Pagaliau užsivilkau chalata ir patylom, ant pirštų galų palengva nulipau laiptais žemyn. Pamačiau, kad rūsyje dega šviesa ir išgirdau tylų šnabždesį.

Išsigandusi sustingau vietoje. Viena šliurė nuslydo nuo kojos ir nusirito žemyn, bumptelėdama ant kiekvieno laipto. Su laikiau kvapą, nežinodama, ką man toliau daryti — ar bėgti, ar rėkti...

Staiga išgirdau tėvelio balsą:

— Ar tu dar nemiegi?

ŽVIRBLELIS MIKUTIS IR PILKOJI PELYTĖ

Mikutis buvo žvirblelis. Vieną dieną jis pamatė pelytę gražiančią trupinėlius. Mikutis sušuko:

— Ką tu čia darai? Tai mano trupinėliai!

— Ar tu mane nuvarysi? Man taip pat labai sunku rasti maisto. Ar negalim pasidalinti? — atsakė pilkoji pelytė.

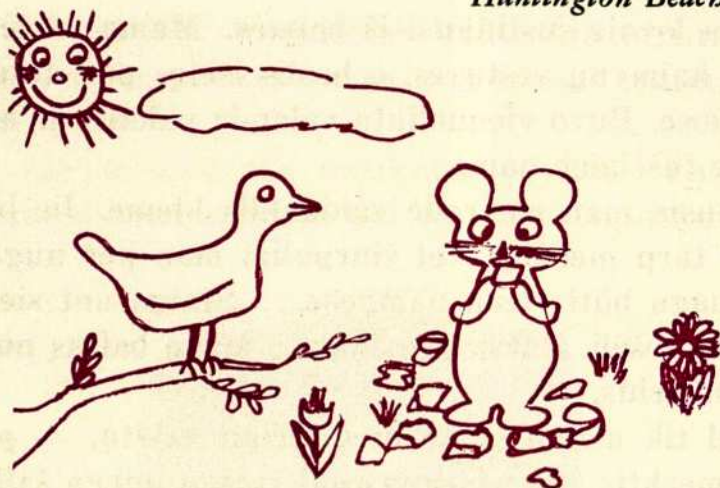
— Taip, — tarė Mikutis, — dalinkimės.

Ir tada žvirblelis Mikutis ir pilkoji pelytė visada buvo geriausi draugai.

Rašė ir piešė —

Milda Palubinskaitė

Huntington Beach, Calif.



VĖŽLYS

Vieną kartą vėžlys vaikščiojo aplink prūdą. Tuo laiku atskrido dvi antys. Jos nusileido į tą prūdą ir gaudė visokias kirmėles ir žuvytes. Pasisotinę, antys nutarė skristi į kitą prūdą. Vėžlys tai išgirdęs, panorė skristi su jomis kartu. Antys nustebo ir paklausė, kaip jis galės skristi, jei neturi sparnų. Ir vėžlys tada susirūpino. Antra anti sugalvojo, kaip vėžlį paskraidinti. Ji pasiūlė paimti pagalį, abi antys sukąs tą pagalį snapais abiejuose galuose, o vėžlys dantimis įsikąs per vidurį. Taip jos jį nusineš kartu skrisdamos. Vėžliui tas patiko, ir taip jie padarė.

Linas Maleiška, 9 m.

Chicago, Ill.



GERIAUSIA DOVANA

Vida Balsevičiūtė, 11 m.

Ottawa, Ont. Canada

Petras buvo dvylikos metų ir lankė 7-tą skyrių. Jis buvo neblogas mokinys, bet turėjo “pramuštą galvą” sportui. Jis mėgo futbolą, krepšinį, orinį ir lengvąją atletiką.

Kadangi per radiją ir televiziją buvo garsinami ir rodomi pasiruošimai olimpiniams žaidimams, tai ir mokyklose atsirado didesnis susidomėjimas sportu. Petras norėjo būti geriausiu bėgiku. Jis treniravosi ir praleido daug laiko bėgiodamas. Bet jis niekada negalėjo laimėti pirmosios vietos savo klasėj. Jis buvo išvargęs, tad liovėsi domėtis sportu.

Atėjo Petro gimtadienis. Ta proga jis gavo įvairiausių dovanų: futbolą, krepšinio sviedinį ir daug kitokių gražių dovanų. Nuo savo jaunesnės sesutės Onutės jis gavo gražias žalias kojines. Prie kojinių buvo pridėta kortelė su užrašu: “Čempijono kojinės”, bet Petras ir ačiū pamiršo jai pasakyti.

Atėjo mokyklos sporto šventė. Petras buvo išrinktas bėgiku, atstovauti klasę. Onutė liepė jam užsidėti tas kojines. Petras užsidėjo jas tik kad patenkintų savo sesutę.

Petras visus savo draugus nustebino, laimėdamas pirmą vietą savo klasėje. Ir dar nustebino, kai laimėjo pirmą vietą visoje mokykloje.

Grįžęs namo, tik tuomet padėkojo Onutei pirmą kartą už tas kojines.

Miela "Eglute"!

Mes, Clevelando jaunučiai ateitininkai, tave mėgstam ir skaitom. Mažiesiems geriausia patinka visokios pasakėlės, o didesni kartais kai ką išvaidinam (pav. "Gustas Sukčius", kuris mums labai patiko). Taip pat mums patinka galvosūkliai ir mįslės. Šiais metais susirinkimų metu turėjom mįslių žinojimo konkursą.

Susirinkimuose mes sužinom apie Lietuvą, savo organizaciją, dirbam darbelius, žaidžiam, dainuojam... Kalėdų ir Velykų metu padarom dovanėlių ir lankom senelius. Viena šeima mums davė pinigų ir mes juos (\$11.00) siunčiam "Eglutei", norėdami, kad ji mūsų vardu lankytų ir pradžiugintų neturtinę lietuviuką kitam krašte.

Linkime "Eglutei" ir toliau gyvuoti ir mus lankyti.

**Clevelando jaunučiai
ateitininkai**

Mieli Clevelando jaunučiai:

"Eglutei" labai smagu, kad jūs ją skaitot ir kad panaudojat tai, ką iš jos išmokstat. Taip pat didelis ačiū jums už auką, kuri užmokės 2 prenumeratas vaikams Pietų Amerikoje. "Eglutė" nori, kad ir kiti skaitytojai su jumis susipažintų, tad išspausdina jūsų atsiųstas nuotraukas. Smagu susipažinti!

**Jūsų
"Eglutė"**

IŠ CLEVELANDO



Clevelando jaunučių ateitininkų II būrelis, paruošęs iš "Eglutės" paimtą vaizdelį — "Gustas Sukčius" — su vadove p. Dalia Staniškiene.



Clevelando jauniausių ateitininkų būrelis su savo pagamintomis Velykų dovanėlėmis seneliams.

IŠ PIETŲ AMERIKOS



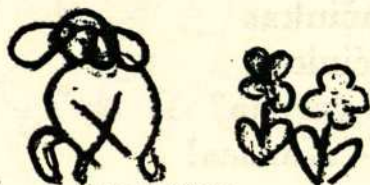
Motinos Dienos minėjimas Lietuvių Centre Buenos Aires mieste, Argentinoje. Lietuviukai atlieka programą. Foto: F. Ozinsko.

MŪSŲ STOVYKLĄ

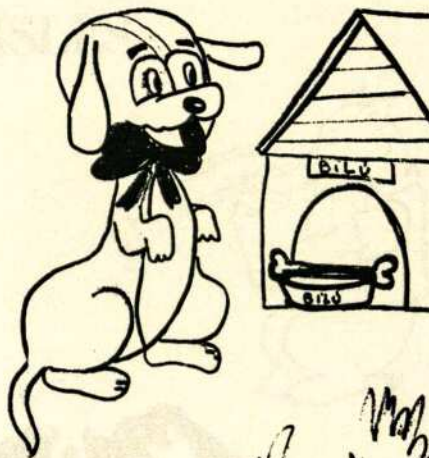


Piešinys ir eilėraštukas apie lietuviukų stovyklą Brazilijoje.

PAVEIKSLŲ PARODA



Šuniukas
Rūta Žemaitytė, 5 m.
Norwalk, Ct.



Bilu
Eliane Korsakovaite
Brazil



Vilkas
Lina Grigaitytė, 8 m.
Northbrook, Ill. 60062



Mergaitė
Rima Kelertaitė, 12 m.
Richland Center, Wisc.



Mano draugai
Renata Sadūnaitė, 6 m.
Los Alamitos, Calif.



Šuo ėda, o mėnulis šviečia
Aidas Palubinskas, 6 m.
Huntington Beach, Calif.

AŠ

Laima Trinkūnienė

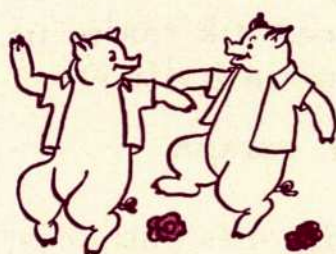
**Aš kačiukas
mažučiukas.
Mano vardas?
Ogi — Kardas!**



**Aš rainiausias —
panašiausias
į tėtuką
ir broliuką.**

**Aš mikliausias —
kuogreičiausias
išdykauti,
kailin gauti!**

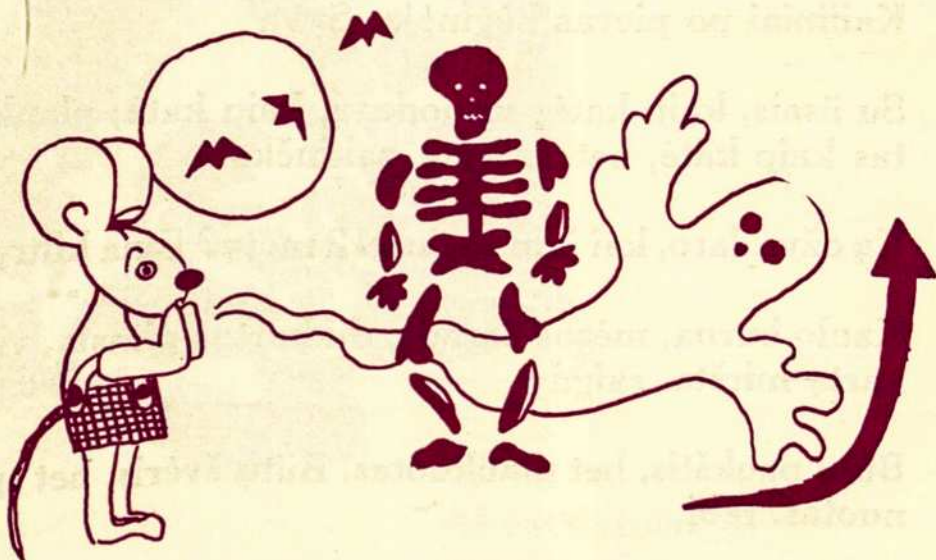
GYVULIŲ MİSLĖS



1. Du bėga, du veja, du žiūri, du klauso, šeši šimtai paskui švilpia. karlys
2. Kailiniai po pievas bėginėja. Syva
3. Su ūsais, kaip katė; su uodega, kaip katė; plaukuotas kaip katė, bet ne katė. sakiučka
4. Ką ožys daro, kai jam sueina 12 metų? Eina kiltrysut
5. Kaulo burna, mėsos barzda, du kartus gimsta, vieną kartą miršta. saigdy
6. Būtų paukštis, bet plaukuotas. Būtų žvėris, bet sparnuotas. tėbi
7. Kas namus su savim nešasi? raigės
8. Kas vaikšto aukštyn kojomis? sumė lubomis
9. Žalia žolelė, žalias jautelis
ant žalio stalo žalius pietus valgo. giožas
10. Pas ką keturi broliukai vieną dūdą pučia? Pas rakvę

ATSPĖK KAS!

1. Šie žodžiai yra įvairių baisybių vardai, tik raidės ne taip sustatytos. Ar gali atspėti, kokie tie žodžiai?
dybaiklė, basaub, saitravas, klėšma, garana
2. Kuriame Lietuvos kalne, kaip seni žmonės pasakoja, rinkdavosi raganos. Pirma raidė yra "Š".
3. Ragana nežinojo, kada geriausias laikas valgyti. Raganius jai pasakė: kai esi **lakana**.



4. Puputis bijo griaučių ir šmėklos. Ko griaučiai neturi? **Ūkno**. Ko šmėkla neturi? **Laukų**.
5. Raganos skrendanti šluota nebeskrenda. Kodėl?...
Pritrūko b - - z - - o.
6. Prieš ką net ragana nepapučia? Prieš **jėvą**.